ԳԱՐՆԱՆ ԽՈՀԵՐ

Զարթնում է երկիր... Անուշ կարկաչով
Վազում են ջրեր, և առաւօտեան
Կենարար հովիկն արդէն ջերմ շնչով
Շոյում է մատաղ կանաչը գարնան։

Ահա՛ և սարեակ. դալար ոստի վրայ
Կանգնած ճռուողում, սուլում է կայտառ.
Թափ տալով թևերն ողջունում է նա
Վառ արշալուսի ժպիտը պայծառ։

Ու ձմեռն անցա՛ւ։ Բայց դու, իմ ընկե՛ր,
Տրտնջում էիր, սրտնեղած, տրտում—
Ու վաղուց չէր այդ—թէ մռայլ օրեր,
Թէ ցուրտն ու խաւար հոգիդ են ճնշում։

Ա՜խ, ո՛չ թէ բնութեան—մեր կեանքի ցրտից
Վախեցի՛ր, եղբա՛յր... Ձմեռ էր երէկ,
Իսկ այսօր գարուն, զուարթ, ծաղկալից—
Մե՛նք—ծաղկելու չենք ասես թէ երբէք...

Յ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ